

Jenni Rodà

“Ser mare també és haver de callar més sovint del que voldries”

AIXÍ
FA DE
MARE

FRANCESC
ORTEU

Correctora, escriptora i mare de l'Arlet i el Biel, de 14 i 12 anys. Fa classes d'escriptura a l'Escola Municipal d'Expressió d'Olot. Publica *Carolina* (La Campana), que tracta sobre una relació tòxica que la seva protagonista va tenir quan era jove i que, passats els anys, la filla preadolescent descobreix.

Els fills tenen la capacitat meravellosa de fer-te mirar de cara les teves pors, els teus fantasmes, les teves ferides. Sovint no ho fan intencionadament perquè ells no coneixen el teu passat, però amb una mirada, amb un to de veu, amb una paraula o amb un gest et transporten a algun moment que tu tenies mig enterrat.

Són com detectors de febleses.

Et fan entendre que han vingut perquè t'arromanguis i comencis a buidar la motxilla tan pesant que arrossegues. Encara que en un primer moment no ho puguem veure com un acte positiu, perquè no ens agrada sentir-nos febles, és un regal que ens facin això. És evident que no ens agrada haver viscut experiències doloroses, però quan pensem que això mateix ho podrien viure els nostres fills, llavors ja sí que no ho tolerem ni ho acceptem per res del món.

Ens obliguen a intentar ser la millor versió de nosaltres mateixos.

Quan va néixer l'Arlet, el 2011, jo també vaig haver de néixer com a mare, i els primers anys no els recordo com un camí plaent. Tothom et dona molts consells i intentes escoltar-los. Ara, la persona més dura i exigent amb mi vaig ser jo mateixa. Volia tirar-ho tot endavant, sense renunciar a res. Em va costar acceptar que jo llavors ja era una altra persona i que no podia continuar fent el que havia fet sempre. Hi havia una personeta que depenia de mi i que em necessitava, i jo ja no podia amb tot.

Va canviar aquesta vivència amb el segon fill?

El Biel va néixer tres anys després i vaig intentar enfocar-ho tot una mica diferent. Tenia clar que si havia de cuidar-los no podia fer-ho si primer no em cuidava a mi. Des de llavors he intentat reservar una parcel·la en algun moment de la setmana per a mi. Està bé que vegin que la Jenni, a part de ser la seva mare, també és dona, filla, amiga i que té interessos i il·lusions que la mouen. En poden treure un bon aprenentatge de vida.

Està bé que els fills entenguin les limitacions dels pares.

Jo els parlo obertament de totes les coses, tant de les que m'aporten alegria i benestar com de les que em provoquen dolor i tristesa. A la vida hi ha moments de tot i no els podem pintar el món de color de rosa. Tam-

JOAN GASSIOT

bé han d'estar preparats per a la foscor. Si s'ha de riure, es riu, però si convé plorar, es plora. No m'amago mai les llàgrimes.

En què t'esforces, especialment?

Una de les actituds que tinc clar que no els vull transmetre, perquè sé per experiència que és dolorosa, és el fet de no saber dir no, prou, fins aquí. A mi m'ha costat saber posar límits amb segons qui, i, vist en perspectiva, crec que és de vital necessitat saber-ho fer quan toca.

Què et meravella dels teus fills?

Admiro l'ancoratge que tenen en el present. El que ha passat ja no els importa i el que ha de venir tampoc no els fa perdre la son. Viuen l'ara amb una magnitud bestial, i això ens falta, als adults, que sovint recordem o projectem, però no ens situem.

Què et preocupa?

Sortosament, tinc una filla i un fill que creixen sans, i això ja és una alegria immensa. Però em preocupa la seva salut mental. Estan en unes edats que els passen moltes coses pel cap, amb tots els *inputs* que els arriben d'arreu. De vegades potser no saben què és el que realment importa enmig de tot aquest caos. A més, ara també tenen menys ganes de comunicar-se. Les seves prioritats, sobretot en el cas de la meua filla, són unes altres i això fa que de vegades em costi accedir-hi. De rebre grans dissertacions com a resposta, de cop només tinc una frase o fins i tot un únic monosíl·lab. Jo he d'aprendre a fer de mare en aquest nou context.

A *Carolina* he llegit una frase que resumeix la feina dels pares: “Mantenir la calma, però no abaixar mai la guàrdia”. Quines altres frases podem enganxar a la nevera?

Suposo que ser mare també és haver de callar més sovint del que voldries. Cadascú ha d'esforçar-se a fer créixer el seu jardí interior. Hem de ser capaços de perdonar-nos.

Què et fa feliç?

Un dia passejava pel carrer amb l'Arlet i parlàvem de quan jo anava a l'escola, de les coses que feia i que m'havien passat. Ella em va dir que estava convençuda que, si haguéssim coincidit en el temps, hauríem sigut molt bones amigues.